

Arrest

nr. 252 366 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Servië als een veilig land van herkomst aangeduid.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar ex-man geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië ter beschikking zou hebben. Voordat internationale bescherming aan verzoekster kan worden verleend, dient immers te worden aangetoond dat de verzoekster geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij eerst alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in haar eigen land, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan. Zo (i) heeft verzoekster verklaard dat zij nooit naar de politie is geweest om haar problemen aan te kaarten omdat de politie er niet goed werkt en de wet er onbestaande is, (ii) deed zij evenmin een beroep op enige andere vorm van beschermingsmaatregelen zoals organisaties, juridische bijstand of een vluchthuis, en (iii) zou het naar de politie gaan haar toestand enkel verergeren en zou haar ex-man haar dan doden, doch deze uitleg overtuigt volgens de commissaris-generaal echter niet. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in om bescherming te verkrijgen en eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekster beroept zich op loutere beweringen dat de politie in Servië

niet werkt en de wet er onbestaande is. Er wordt hieromtrent verwezen naar de COI Focus van 14 augustus 2018 waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, echter blijven hervormingen noodzakelijk. Uit de beschikbare informatie stelt de commissaris-generaal dat de in Servië opererende autoriteiten, in geval van problemen, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Betreffende huiselijk geweld wordt erkend dat dit nog steeds een probleem is in Servië, maar dat uit de reeds vermelde COI Focus blijkt dat inspanningen worden geleverd om huiselijk geweld te bestrijden.

De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer in Servië geen woning, werk, middelen en een netwerk zou hebben. Zo (i) had zij toegang tot bijstandsvoorzieningen zoals kindergeld en sociale bijstand, (ii) diende zij elke drie maanden aan te tonen dat zij nog ingeschreven was om die bijstand te behouden, (iii) was zij reeds 12 jaar ingeschreven in het werkbureau maar kreeg zij nooit een aanbieding, (iv) heeft zij nooit op een andere manier naar werk gezocht en (v) blijkt dat zij vloeiend Servisch, Rom en Duits spreekt, scholing tot vijftien jaar heeft gehad in Duitsland en haar reis naar België zelf georganiseerd heeft. Er wordt nogmaals verwezen naar de COI Focus van 14 augustus 2018, waarin dienaangaande wordt gesteld dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en kan niet worden gesteld dat zij onwillig zijn of niet bij machte om in deze problematiek rond minderheden op te treden.

Tot slot stelt de commissaris-generaal nog dat, waar verzoekster stelt dat in Servië niemand werk heeft zonder scholing, er weinig werk is en er miljoenen mensen zonder werk zitten, deze problemen van socio-economische aard zijn en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Verder kan nog worden verwezen naar wat supra reeds is vastgesteld, namelijk dat verzoekster zelf toegang had tot de arbeidsmarkt en financieel werd gesteund middels uitkeringen.

3.2. Verzoekster stelt dat het loutere feit dat zij in het verleden geen bescherming heeft ingeroepen, en hiervoor goede redenen had, niet betekent dat zij dat had moeten doen alvorens internationale bescherming in België aan te vragen.

Verzoekster stelt dat het geen zin heeft dat zij aan wetskritiek doet gezien de Raad zich daar niet kan over buigen, maar meldt toch dat Servië niet voldoet aan al de bepalingen waaraan moet worden voldaan om als veilig land te worden bestempeld.

Verzoekster stelt verder dat de vaststellingen van het CGVS niet overeenkomen met de lectuur van hun eigen COI-Focus. Zij haalt enkele passages aan en stelt dat hieruit allerm minst blijkt dat er voor verzoekster voldoende mogelijkheden zijn om effectieve en adequate bescherming in Servië te verkrijgen. Zo zijn de cijfers van vrouwen die worden gedood in het kader van huiselijk geweld zeer hoog, kan niet worden gelezen of het vermelde vluchthuis af is en wordt niets vermeld omtrent de implementatie en uitvoering van de wet die slachtoffers van huiselijk geweld zou kunnen helpen. Zij verwijst nog naar een andere bron van de OVSE waaruit zou blijken dat de bescherming tegen huiselijk geweld ruim onvoldoende is. Zij haalt verder nog enkele passages uit de COI-Focus aan waaruit zou blijken dat het voor Roma vrouwen zeer moeilijk is om toegang te krijgen de vluchthuizen. Zij stelt dan ook dat het niet om loutere beweringen gaat waar zij heeft gesteld de bescherming van de autoriteiten niet te willen inroepen, net omdat de bescherming niet efficiënt is en zij als Roma zelf het slachtoffer zou worden.

3.3. Zoals door verzoekster correct aangegeven, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij voormeld koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks, in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar, niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen.

In dit geval dient verzoekster aan te tonen dat zij geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië ter beschikking zou hebben. Waar verzoekster verwijst naar passages uit de COI-Focus en enkele andere bronnen waaruit zou volgen dat Servië een staat blijft met veel discriminatie, racisme en corruptie, merkt de Raad op dat verzoekster, met haar selectieve lezing van de informatie van het CGVS opgenomen in het administratief dossier, niet aantoon, en zij voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk maakt dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen zouden treffen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Bovendien beperkt verzoekster zich tot het louter verwijzen naar algemene info, en slaagt zij er bij haar huidig verzoek niet in voormelde beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om in concreto aan te tonen dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten en dat deze haar geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Dit dient concreet te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft. Verzoekster stelt echter wel dat zij goede redenen had waarom zij in het verleden geen bescherming heeft ingeroepen, zij laat echter na deze uiteen te zetten. De vaststelling dat zij geen klacht heeft ingediend en evenmin beroep heeft gedaan op enige andere vorm van beschermingsmaatregelen, wordt aldus niet betwist.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 december 2020, voert verzoekende partij aan dat zij verwijst naar haar vraag tot horen. Zij licht toe dat zij zeer veel moeilijkheden had om klacht in te dienen bij de Servische autoriteiten. Zij wijst erop dat er

veel barrières zijn die vrouwen van Roma-etnie ervan weerhouden om klacht in te dienen bij de politie. Verzoekende partij meent dat daar in de beschikking niet wordt op ingegaan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangebrachte argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op, minstens laat ze na daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen bij te brengen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij zeer veel moeilijkheden had om voor de problemen met haar (ex-)echtgenoot A. Z. klacht in te dienen bij de Servische autoriteiten, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekende partij blijkens haar eerdere verklaringen nooit enige, laat staan meerdere concrete en ernstige pogingen hiertoe heeft ondernomen. Immers, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, gaf verzoekende partij voorheen steeds aan en betwist zij niet dat zij naar aanleiding van de problemen met haar ex-man nooit naar de Servische politie is gegaan, laat staan er officieel klacht heeft ingediend. Verzoekende partij haar betoog ter zitting dat zij veel moeilijkheden had om klacht in te dienen bij de Servische autoriteiten weet dan ook, gelet op het voormelde nu zij hiertoe nooit ernstige inspanningen heeft gedaan, geenszins te overtuigen en mist elke grondslag en ernst.

Er wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de motivering in de bestreden beslissing waar pertinent wordt opgemerkt: *“U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw ex-man geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië ter beschikking zou hebben. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers nooit tegen uw ex-man klacht ingediend.”*

De Raad sluit zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen afdoende verklaring biedt voor haar totale nalaten de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten in te roepen. Verzoekende partij ontkent daarnaast niet dat zij evenmin/nooit beroep heeft gedaan op enige andere vorm van beschermingsmaatregelen zoals organisaties, juridische bijstand of een vluchthuis.

De loutere algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) het feit dat er veel barrières zijn die vrouwen van Roma-etnie ervan weerhouden om in Servië klacht in te dienen bij de politie, volstaat niet om in het geval van verzoekende partij aan te tonen dat zij persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond waar verzoekende partij evenwel, gelet op haar totale nalaten zich tot de Servische autoriteiten te wenden en gebrek aan een afdoende uitleg hiervoor, geheel in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS